

Elizabeth George

In wankel evenwicht

A.W. Bruna Uitgevers

In herinnering aan Stephen Lawrence
die op 22 april 1993 in Eltham, Zuidoost-Londen,
door vijf mannen werd vermoord
die tot op de dag van vandaag
door het Britse rechtssysteem onbestraft zijn gebleven.

Als gij inderdaad mijn vader bent,
dan hebt gij uw zwaard bezoedeld
met het levensbloed van uw zoon.
En dat deed gij vanwege uw eigen halsstarrigheid.
Want ik wilde u tot liefde brengen...
– uit de *Shahnamah*

1

Hij vond het lichaam op de drieënveertigste dag van zijn wandeling. Tegen die tijd was het eind april, al was hij zich daar slechts vaag van bewust. Als hij in staat was geweest om zijn omgeving op te merken, dan had de flora langs de kust hem veel kunnen vertellen over het jaargetijde. Hij was op pad gegaan toen de gele knopjes in de gaspeldoorn, die hier en daar op de rotsen groeide, het enige teken van de belofte van nieuw leven waren. Maar nu, in april, was de gaspeldoorn felgeel van kleur en de gele dovenetel klom in dichte kransen tussen de rechte stammen van de heggen bij de zeldzame gelegenheden dat hij door een dorp wandelde. Al snel zou het vingerhoedskruid staan knikkebollen in de berm en zou de grote weegbree haar onstuimige stelen uit de heggen en de stapelmuurtjes steken die in dit deel van de wereld de velden omzoomden. Maar dat ontluikende leven lag in de toekomst, en hij had al die dagen, die zich tot weken aaneengeregen hadden, gewandeld om zowel de gedachte aan de toekomst als de herinnering aan het verleden te ontlopen.

Hij had bijna niets bij zich. Een oude slaapzak. Een rugzak met wat etenswaren die hij aanvulde als hij eraan dacht. In de rugzak zat ook een fles die hij 's ochtends met water vulde, als hij water kon vinden op de plek waar hij had geslapen. Al het andere had hij aan. Een regenjas. Een pet. Een geruit overhemd. Een broek. Laarzen. Sokken. Ondergoed. Hij was onvoorbereid aan deze wandeling begonnen, en dat liet hem koud. Hij had alleen geweten dat hij moest lopen of thuisblijven en slapen, en hij had zich gerealiseerd dat hij, als hij thuisbleef en sliep, uiteindelijk zou slapen om niet meer wakker te willen worden.

Dus liep hij. Er leek geen andere keus te zijn. Steile beklimmingen over de rotsen, de striemende wind in zijn gezicht, de zilte lucht die zijn huid uitdroogde, over stranden klauteren waar bij laagwater de klippen uit zand en steen omhoogstaken, buiten adem raken, de regen die zijn benen doorweekte, stenen die hardnekkig tegen zijn voetzolen drukten...

Die dingen herinnerden hem eraan dat hij leefde, en dat hij moest blijven leven.

Zo ging hij een weddenschap aan met het lot. Als hij de wandeling overleefde, het zij zo. Zo niet, dan lag zijn einde in de handen van de goden. Meervoud, besloot hij. Hij kon niet geloven dat er ergens een enkel operwezen was dat de toetsen van een goddelijke computer bediende, hier iets toevoegend en iets anders voor eeuwig wissend.

Zijn familie had hem gevraagd om niet te gaan, want ze hadden gezien hoe hij eraan toe was, al hadden ze er, zoals bij veel families van hun stand, niet rechtstreeks over gesproken. Zijn moeder had alleen gezegd: 'Ga alsjeblieft niet, lieverd,' en zijn broer had, met bleek weggetrokken gezicht en met altijd het gevaar van een terugval voor ogen dat boven zijn en hun hoofd hing, voorgesteld: 'Laat mij met je meegaan', en zijn zus had met haar arm om zijn middel gefluisterd: 'Je komt er wel overheen. Heus.' Maar geen van hen had haar naam uitgesproken of het woord zelf, dat verschrikkelijke, eeuwige, definitieve woord.

Ook hij had het niet uitgesproken. Hij had alleen gesproken over zijn behoefte om te wandelen.

De drieënveertigste dag van zijn wandeling had er hetzelfde uitgezien als de voorgaande tweeënveertig dagen. Hij was wakker geworden waar hij de vorige avond was neergevallen, zonder enig besef van waar hij was behalve ergens op het South West Coast Path, het wandelpad langs de zuidwestkust van Cornwall. Hij was uit zijn slaapzak gekropen, had zijn jas en laarzen aangetrokken en de rest van zijn water opgedronken, en was gaan lopen. Het weer, dat bijna de hele dag onbestendig was geweest, kwam halverwege de middag tot een besluit en joeg donkere wolken langs de hemel. Ze stapelden zich op in de wind, alsof ze in de verte werden tegengehouden door een reusachtig schild dat een barrière opwierp om een storm aan te kondigen.

Hij worstelde tegen de wind in naar de top van een rots, vanuit de V-vormige inham waar hij een uurtje had gerust en gekeken hoe de golven inbeukten op de brede, vinvormige leistenen die hier klippen vormden. Hij had gezien dat het vloed werd. Daar moest hij ruim boven blijven. En hij moest bovendien een beschutte plek zien te vinden. In de buurt van de top ging hij zitten. Hij was buiten adem, en hij vond het vreemd dat hij in al die dagen lopen nog steeds niet genoeg uithoudingsvermogen leek te hebben opgebouwd voor zijn talloze klimpartijen langs de kust. Daarom hield hij even stil om op adem te komen. Hij

voelde een kramp die hij herkende als honger en benutte het korte oponthoud om het laatste restje van een gedroogde worst, die hij onderweg had gekocht, uit zijn rugzak te halen. Hij kauwde hem helemaal op, merkte dat hij ook dorst had en stond op om te zien of er ergens mensen woonden: een dorp, vissershuisje, vakantiewoning of boerderij.

Niets te zien. Maar dorst was goed, dacht hij berustend. Dorst was net als de scherpe stenen die hij onder zijn schoenzolen voelde, als de wind, als de regen. Het hield hem bij de les, het besef dat hij leefde.

Hij keerde zich weer naar de zee. Hij zag een eenzame surfer op en neer dobberen, net achter de branding. Hij kon niet zien of het een man of een vrouw was. In dit jaargetijde was de gestalte van top tot teen gehuld in zwart neopreen. De enige manier om van het ijskoude water te kunnen genieten.

Hij wist niets van surfen, maar hij wist wel een andere kluzenaar te herkennen. Er kwam geen godsdienstige meditatie aan te pas, maar ze waren allebei in hun eentje op plaatsen waar ze niet in hun eentje hoorden te zijn. Ze waren ook allebei in hun eentje in omstandigheden die ongeschikt waren voor wat ze probeerden te doen. De komende regen – die zonder enige twijfel elk moment kon gaan vallen – zou zijn wandeling langs de kust glibberig en gevaarlijk maken. Van de surfer verlangden de drooggevallen rotsen op de kust een antwoord op de vraag waarom hij sowieso aan het surfen was.

Hij had er geen antwoord op en had ook geen zin om er een te bedenken. Na zijn schamele maaltijd hervatte hij zijn wandeling. Het rotsgesteente was brokkelig langs dit deel van de kust, anders dan de kliffen aan het begin van zijn wandeling. Daar waren de rotsen van graniet, stollingsgesteenten in eeuwenoude lava, kalkrots en leisteen. Hoewel ze waren afgesleten door de tijd, het weer en de onstuimige zee, waren die rotsen solide, zodat een wandelaar zich tot aan de rand kon wagen om te kijken naar de woelige zee of de zeemeeuwen die tussen de steile rotsen een plekje zochten om neer te strijken. Hier bestond de rand echter uit culm: lei, schalie en zandsteen, en tegen de voet van de rotsen stapelden zich op het onderliggende strand grote hopen verweringspuin op, dat steengruis wordt genoemd. Als je hier op de rand ging staan zou je vallen. En vallen betekende gebroken botten of de dood.

Op dit deel van zijn route strekte de top zich ongeveer honderd meter horizontaal uit. Het keurig aangegeven pad liep weg van de rand en ging verder tussen gaspeldoorn en Engels gras aan de ene kant en een omheind

weiland aan de andere. Hier was het onbeschat en hij liep voorovergebogen in de wind gestaag door. Hij voelde dat zijn keel pijnlijk droog was en precies achter zijn ogen begon een doffe hoofdpijn op te komen. Aan de overkant van de kliftop werd hij plotseling duizelig. Geen water, dacht hij. Hij zou niet veel verder komen als hij daar niets aan deed.

Aan het eind van het hooggelegen grasland waar hij langs was gelopen, zag hij een overstap. Hij klom erop en bleef even staan tot het landschap niet langer voor zijn ogen ronddraaide en om te kijken waar de afdaling naar de zoveelste inham begon. Hij was de tel kwijtgeraakt. Hoeveel was hij er nu al tegengekomen op zijn wandeling langs de golvende kust? Hij had geen idee hoe deze heette, net zomin als alle andere waarvan hij de naam niet wist.

Toen het hem niet meer duizelde, zag hij een eenzame cottage aan de rand van het brede weiland onder zich, zo'n tweehonderd meter landinwaarts vanaf het strand en naast een slingerend beekje. Een cottage betekende drinkwater, dus besloot hij erheen te lopen. Het huis lag niet ver van het pad.

Hij was net van de overstap afgestapt, toen de eerste regendruppels vielen. Omdat hij zijn pet niet op had, schudde hij de rugzak van zijn schouders en haalde hem eruit. Hij trok hem over zijn voorhoofd – zijn broers oude honkbalpetje met in zwierige letters MARINERS erop – toen hij in een flits iets roods opmerkte. Hij keek in de richting waar de flits vandaan leek te komen en zag iets roods onder aan de rotswand waar de overzijde van de inham onder hem uit bestond. Daar lag het op een brede plaat leisteen. De plaat zelf vormde de landzijde van een klip die zich vanaf de voet van de rotswand naar zee uitrekte.

Hij bestudeerde de rode vorm. Van deze afstand gezien kon het van alles zijn, van zwerfvuil tot wasgoed, maar hij wist instinctief dat het iets anders was. Want al was het helemaal verkreukeld, een deel ervan leek op een arm, gestrekt op het leisteen als in een smeekbede aan een onzichtbare weldoener die er niet was en er nooit zou zijn.

Hij wachtte een hele minuut, die hij seconde voor seconde aftelde. Hij wachtte vergeefs om te zien of de vorm bewoog. Toen dat niet gebeurde, begon hij aan de afdaling.

Het regende zacht toen Daidre Trahair de laatste bocht nam op de weg naar Polcare Cove. Ze zette de ruitenwissers aan en prentte zich in dat ze vervangen moesten worden, en wel binnenkort. Het hielp niet veel dat

ze zichzelf wijsmaakte dat de lente overging in de zomer en dat ruitenwissers dan eigenlijk niet meer nodig waren. April was tot nog toe even onvoorspelbaar als altijd en hoewel de meimaand meestal mooi was in Cornwall, kon juni een nachtmerrie zijn als het om het weer ging. Dus besloot ze ter plekke dat ze nieuwe ruitenwissers moest hebben en overwoog waar ze die zou kunnen kopen. Ze was dankbaar voor de afleiding. Daarmee kon ze elke gedachte verdrijven over het feit dat ze aan het einde van deze reis naar het zuiden helemaal niets voelde. Geen wanhoop, geen verwarring, geen woede, verontwaardiging of compassie, en geen greintje verdriet.

Over dat verdriet maakte ze zich geen zorgen. Wie zou er in alle eerlijkheid kunnen verwachten dat ze dat voelde? Maar de rest... geen enkele emotie te voelen in een situatie waarin toch enig gevoel verwacht werd... Dat baarde haar zorgen. Deels herinnerde het haar aan wat ze al te vaak van te veel liefdes had gehoord. Deels wees het op een terugval naar een Daidre die ze achtergelaten dacht te hebben.

De nutteloze bewegingen van de ruitenwissers en de besmeurde sporen die ze op de voorruit achterlieten leidden haar dus af. Ze dacht aan mogelijke verkopers van auto-onderdelen. In Casvelyn? Wie weet. Alsperyl? Niet echt. Misschien moest ze wel helemaal naar Launceton.

Ze naderde de cottage voorzichtig. Het landweggetje was smal en hoewel ze geen tegenligger verwachtte, bestond er altijd een kans dat een bezoeker aan de kleine baai met het smalle strand in volle vaart terug kwam scheuren, in de veronderstelling dat er met dit weer niemand anders zou rijden.

Rechts van haar verhief zich een heuvel waar gaspeldoorn en zomerbitterling zich als een spreij verstrengelden. Links van haar lag het dal van Polcare: een weiland als een enorme groene duimafdruk, waar een beekje doorheen sneed, dat omlaag uit het hoger gelegen Stowe Wood stroomde. Deze plek verschilde van de traditionele kustvalleien in Cornwall, de reden waarom ze hem had uitgekozen. Door een geologische speling was het dal zo breed dat het leek alsof het door een gletsjer was uitgehold – hoewel ze wist dat dit niet het geval kon zijn – en niet als een ravijn was gevormd door rivierwater dat eeuwenoud onverzettelijk gesteente had weggesleten. Daarom voelde ze zich hier in Polcare Cove nooit opgesloten. Haar cottage was klein, maar de omgeving was weids, en open ruimte was essentieel voor haar gemoedsrust.

Toen ze van het weggetje afsloeg naar de strook gras en grind die als op-

rit diende, kreeg ze de eerste waarschuwing dat de dingen niet waren zoals ze hoorden te zijn. Het hek stond open. Er zat geen slot op, maar juist daarom had ze het hek bij haar vorige bezoek goed dichtgetrokken. Nu stond het zover open dat iemand erdoorheen kon.

Daidre bleef even naar die opening staren voor ze zichzelf uitschold omdat ze bang was. Ze stapte uit de auto, duwde het hek wijd open en reed erdoorheen.

Toen ze had geparkeerd en terugliep om het hek weer dicht te doen, zag ze de voetafdruk. Naast de oprit, in de zachte aarde waar ze haar sleutelbloemen had geplant. Een mansgrote afdruk, zo te zien van een werkschoen. Een wandelschoen. Dat wierp een heel nieuw licht op de situatie.

Ze keek van de voetafdruk naar de cottage. De blauwe voordeur leek onbeschadigd, maar toen ze zachtjes om het huis heen liep op zoek naar andere sporen van braak, ontdekte ze dat er een vensterruit gebroken was. In het raam naast de buitendeur naar het beekje, en die deur stond op een kier. Verse modder klonterde op de drempel.

Daidre wist dat ze bang zou moeten zijn, of ten minste op haar hoede, maar in plaats daarvan was ze woedend vanwege het kapotte raam. Ze duwde nijdig de deur open en beende verontwaardigd door de keuken naar de zitkamer. Daar bleef ze staan. In het vale licht van de sombere dag kwam er een gestalte uit haar slaapkamer. Hij was lang, bebaard en zo smerig dat ze hem aan de andere kant van de kamer kon ruiken.

‘Ik weet niet wie je bent of wat je hier in godsnaam doet,’ zei ze, ‘maar je maakt nu wel meteen dat je wegkomt. Als je niet gaat, gebruik ik geweld, en ik garandeer je dat je dat níét wilt meemaken.’

Toen reikte ze achter zich naar de keukenlichtschakelaar. Ze haalde hem over en het licht viel in een brede waaier door de zitkamer tot aan de voeten van de man. Hij deed een stap in haar richting waardoor hij in het volle licht kwam te staan, en ze zag zijn gezicht.

‘Mijn god,’ zei ze. ‘Je bent gewond. Ik ben arts. Kan ik je helpen?’

Hij gebaarde naar de zee. Ze kon zoals altijd vanaf hier de golven horen, maar ze leken nu dichterbij dan ooit, het geruis werd door de wind landinwaarts gedreven.

‘Er ligt iemand dood op het strand,’ zei hij. ‘Op de rotsen. Aan de voet van de rotsen. Het is... hij is dood. Ik heb ingebroken. Het spijt me. Ik zal de schade vergoeden. Ik zocht een telefoon om de politie te bellen. Hoe heet het hier?’

‘Een dode? Breng me erheen.’

‘Hij is dood. U kunt hem niet meer...’

‘Ben jij arts? Nee? Ik wel. Breng me erheen. We verliezen tijd terwijl we misschien een leven kunnen redden.’

De man keek alsof hij wilde protesteren. Ze vroeg zich af of het ongehoofd was. Arts? Veel te jong. Maar blijkbaar zag hij hoe vastbesloten ze was. Hij zette zijn pet af en veegde met de mouw van zijn jas langs zijn voorhoofd, per ongeluk zijn gezicht met modder besmeurend. Ze zag dat zijn lichte haar te lang was, en dat zijn haarkleur precies overeenkwam met de hare. Ze waren goed gebouwd, allebei een lichte huid: ze hadden broer en zus kunnen zijn, tot zelfs hun ogen toe. De zijne waren bruin. Net als die van haar.

‘Goed dan,’ zei hij. ‘Kom mee.’ Hij liep langs haar heen naar de deur, zijn zure geur achterlatend: zweet, ongewassen kleding, ongepoetste tanden, huidvet en iets anders, doordringender en verontrustender. Ze deed een stap achteruit en bleef op een afstandje toen ze de cottage verlieten en de weg af liepen.

Het waaide hard. Ze haastten zich tegen de wind en de regen in naar het strand. Ze kwamen langs het punt waar de beek zich verbreedde tot een poel, voordat hij zich tuimelend over een natuurlijke golfbreker in zee stortte. Hier begon Polcare Cove, bij laagwater een smal strand, bij hoogwater alleen rotsen en zwerfkeien.

De man riep tegen de wind in: ‘Daar,’ en hij leidde haar naar de noordkant van de baai. Vanaf dat punt had ze geen aanwijzingen meer nodig. Ze kon het lijk op het leiste zien liggen: het felrood windjack, de donkere stretchbroek, de dunne, buitengewoon flexibele schoenen. Om zijn middel droeg hij een klimgordel waaraan talrijke metalen hulpstukken bungelden, evenals een lichtgewicht tas waaruit een witte substantie zich over de steen had verspreid. Talkpoeder voor zijn handen, dacht ze. Ze bukte zich om zijn gezicht te kunnen zien.

‘Mijn god,’ zei ze. ‘Het is... het is een rotsklimmer. Kijk, daar heb je zijn touw.’

Een deel ervan lag vlakbij, als een lange navelstreng die nog aan het lijk vastzat. De rest kronkelde van het lichaam naar de voet van de rots en vormde daar een rommelige hoop, het uiteinde vakkundig geknoopt met een karabijnhaak.

Ze pakte zijn pols, maar ze wist dat ze geen hartslag zou vinden. Op dit punt waren de rotsen ruim zestig meter hoog. Als hij daar vanaf geval-

len was – en daar zag het wel naar uit – had alleen een wonder hem kunnen redden.

Het wonder was uitgebleven. ‘Je hebt gelijk,’ zei ze tegen haar metgezel. ‘Hij is dood. En met de getijden hier... Luister, we moeten hem verplaatsen of...’

‘Nee!’ De stem van de onbekende klonk scherp.

Daidre was meteen op haar hoede. ‘Wat?’

‘De politie moet het zien. We moeten de politie bellen. Waar is de dichtstbijzijnde telefoon? Hebt u een mobiele telefoon? Ik kon niets...’

Hij gebaarde in de richting van waaruit ze waren gekomen. Ze had geen telefoon in de cottage.

‘Ik heb geen mobiel,’ zei ze. ‘Ik neem er nooit een mee als ik hier kom. Wat maakt het uit? Hij is dood. Wij kunnen zien hoe het is gebeurd. Het wordt hoogwater en als we hem zelf niet verplaatsen, doet de zee het wel.’

‘Hoe lang nog?’ vroeg hij.

‘Wat?’

‘Voor het hoogwater wordt. Hoe lang hebben we nog?’

‘Weet ik niet.’ Ze keek naar het water. ‘Twintig minuten? Een halfuur? Meer niet.’

‘Waar kunnen we bellen? U hebt een auto.’ En als variant op haar eigen woorden: ‘We verliezen tijd. Ik kan hier blijven bij het... bij hem, als u dat liever hebt.’

Dat had ze liever niet. Ze kreeg de indruk dat hij als een schim in de nacht zou verdwijnen als ze hem hier achterliet. Hij zou weten dat ze het telefoontje ging plegen zoals hij zo graag wilde, maar hijzelf zou verdwijnen en haar achterlaten met... ja, met wat? Ze kon zich er wel iets bij voorstellen en het beviel haar niets.

‘Kom mee,’ zei ze.

Ze nam hem mee naar de Salthouse Inn. Het was de enige plek in de wijde omtrek waarvan ze zeker wist dat er een telefoon was. Het café-hotel stond eenzaam op de kruising van drie wegen: een witte, laaggebouwde dertiende-eeuwse Inn, landinwaarts vanaf Alsperyl, ten zuiden van Shrop en ten noorden van Woodford. Ze reed met hoge snelheid, maar de man klaagde niet en gaf geen blijk van ongerustheid dat ze onder aan de heuvel zouden eindigen of halsoverkop in een berm zouden belanden. Hij deed zijn veiligheidsgordel niet om en zette zich ook niet schrap.

Hij zei niets. Zij evenmin. Ze reden met de spanning tussen vreemden en ook van alles wat onuitgesproken bleef. Ze was opgelucht toen ze eindelijk bij de Inn kwamen. Frisse lucht, bevrijd van zijn stank, was een zegen. Een vooruitzicht te hebben – zich er direct mee bezig te kunnen houden – was een godsgeschenk.

Hij volgde haar over het rotsige stuk grond dat voor een parkeerterrein doorging naar de lage deur. Ze moesten beiden bukken om binnen te komen en kwamen in een hal terecht vol jassen, regenkleding en kletsnatte paraplu's. Ze hielden hun jas aan en liepen de bar binnen.

Middagdrinkers – stamgasten – zaten nog op hun vaste plaats: rond de gekraste tafels dicht bij de open haard. Het kolenvuur verspreidde een aangename warmte. Het wierp licht op de ernaar toegekeerde gezichten en verleende een zachte glans aan de beroete muren.

Daidre knikte naar de andere aanwezigen. Ze kwam hier zelf ook, dus ze kende ze wel en zij kenden haar ook. Ze mompelden: 'Dokter Trahair,' en een van hen zei: 'U bent er dus, voor het toernooi?' maar de vraag stierf weg toen ze haar metgezel in het oog kregen. Een blik op hem, een blik op haar. Raden en gissen. Vreemden waren allesbehalve ongewoon in de streek. Bij mooi weer kwamen ze in groten getale naar Cornwall. Maar ze vertrokken weer zoals ze gekomen waren – als vreemden – en verschenen zelden in het gezelschap van een bekende.

Ze liep naar de bar. 'Brian,' zei ze, 'ik moet je telefoon gebruiken. Er is een vreselijk ongeluk gebeurd. Deze man...' Ze wendde zich naar Lynley. 'Ik weet niet hoe je heet.'

'Thomas,' zei hij tegen haar.

'Thomas. Thomas wie?'

'Gewoon Thomas,' zei hij.

Ze fronste, maar zei tegen de kastelein: 'Deze man, Thomas, heeft een lijk gevonden in Polcare Cove. We moeten de politie bellen. Brian, ik...' en ze sprak nu iets zachter, 'ik denk dat het Santo Kerne is.'

Agent Mick McNulty had dienst toen zijn radio krassend tot leven kwam. Hij schrok wakker. Hij prees zich gelukkig dat hij überhaupt in de patrouillewagen zat toen de melding binnenkwam. Hij had net in de lunchpauze een vluggertje gemaakt met zijn vrouw, gevolgd door een verzadigd dutje, allebei naakt onder de spreid die ze eerder van het bed hadden getrokken ('Er mogen geen vlekken op komen, Mick. We hebben er maar één!') en pas vijftig minuten geleden had hij zijn patrouille

op de A39 hervat op zoek naar potentiële wetsovertreders. Maar de warmte van de auto in combinatie met het ritme van de ruitenwissers en het feit dat zijn tweejarig zoontje hem bijna de hele nacht wakker had gehouden, maakten zijn oogleden zwaar en deden hem op zoek gaan naar een parkeerplek waar hij de auto kon neerzetten om even een tukje te doen. En dat was hij aan het doen – een tukje – toen de radio zijn dromen verstoorde.

Lijk op het strand. Polcare Cove. Onmiddellijk reageren. Gebied afzetten en rapporteren.

Wie heeft het gemeld, wilde hij weten.

Kustwandelaar en een plaatselijke bewoner. Ze wachtten hem op bij Polcare Cottage.

En waar was dat?

Godsamme, vent. Gebruik je verstand.

Mick stak zijn middelvinger op naar de radio. Hij startte de auto en reed de weg op. Hij mocht zwaailicht en sirene gebruiken, wat normaal gesproken alleen 's zomers gebeurde als een gehaaste wegtoerist een ongelukkige verkeersbeslissing nam met ernstige gevolgen. In deze tijd van het jaar maakte hij alleen iets mee als er een surfer te graag het water van Widemouth Bay op wilde: te hard het parkeerterrein op, te laat op de remmen en daar gingen ze, over de rand op het zand eronder. Mick begreep dat dringende verlangens wel. Hij had hetzelfde als de golven goed stonden en het enige wat hem van zijn wetsuit en surfboard scheidde waren zijn uniform en de gedachte dat hij het hier in Casvelyn kon blijven dragen tot hij dement werd. Het paste niet in zijn strategie om een luizenbaan op het spel te zetten. Ze noemden een standplaats in Casvelyn niet voor niets een fluwelen doodkist.

Met sirene en zwaailicht deed hij er toch nog bijna twintig minuten over om Polcare Cottage te bereiken, het enige woonhuis aan de weg naar de baai. Het was hemelsbreed niet ver – nog geen acht kilometer – maar de landwegen hier waren maar anderhalve auto breed en omdat hun ligging werd bepaald door akkers, bossen, gehuchten en dorpen, was geen ervan recht. De cottage was mosterdgeel geverfd, een bakken in de sombere namiddag. Het huisje leek niet thuis te horen in een streek waar bijna alle andere bouwwerken wit waren, en ook de twee bijgebouwen tartten de plaatselijke traditie, het ene paars, het andere limoengroen. Beide waren donker, maar door de raampjes van de cottage scheen licht in de omringende tuin.

Mick zette de sirene uit en parkeerde de politiewagen, hoewel hij de koplampen en de zwaailichten aan liet staan, wat hij zelf wel een aardig effect vond. Hij duwde het hek open en liep langs een oude Vauxhall die op de oprit stond. Hij klopte stevig op de lichtblauwe panelen van de voordeur. Er verscheen al snel een gestalte aan de andere kant van een boven in de deur bevestigd gebrandschilderd raam, alsof ze hem had staan opwachten. Ze droeg een strakke spijkerbroek en een coltrui; lange oorbellen bungelden toen ze Mick gebaarde binnen te komen.

‘Ik ben Daidre Trahair,’ zei ze. ‘Ik heb gebeld.’

Ze liet hem binnen in een vierkant halletje vol kaplaarzen, wandelschoenen en jassen. Aan één kant stond een grote eivormige ijzeren ketel, die Mick herkende als een oude ophaalbak uit de mijnen, vol paraplu’s en wandelstokken in plaats van erts. Een bekraste, verwaarloosde smalle bank bood plek om laarzen aan en uit te trekken. Je kon je er nauwelijks bewegen.

Mick schudde het regenwater van zijn jack en liep achter Daidre Trahair aan naar het hart van de cottage, de woonkamer. Hier hurkte een onverzorgde, bebaarde man voor de open haard, die tevergeefs in vijf stukken steenkool porde met een pook met eendenkop als handvat. Ze hadden een kaars onder de kolen moeten houden tot ze vlam vatten, dacht Mick. Zo deed zijn moeder het vroeger. Het werkte altijd.

‘Waar is het slachtoffer?’ vroeg hij. ‘Ik zal ook uw gegevens moeten noteren.’ Hij haalde zijn notitieboekje tevoorschijn.

‘Het wordt hoogwater,’ zei de man. ‘Het slachtoffer ligt op... Ik weet niet of het bij de rotsen hoort, maar het water... U wilt het toch zeker eerst zien? Voordat u de rest afhandelt. De formaliteiten, bedoel ik.’

Een dergelijke suggestie krijgen – en nog wel van een burger die zijn kennis over procedures ongetwijfeld had opgedaan in politieseries op televisie – irriteerde Mick meteen. Net als de stem van de man, want toon, timbre en accent kwamen totaal niet overeen met zijn uiterlijk. Hij zag eruit als een zwerver, maar hij klonk beslist niet als een zwerver. Hij deed Mick denken aan wat zijn grootouders altijd zeiden over ‘vroeger’ toen de mensen die ‘de chic’ werden genoemd in hun fraaie automobielen naar Cornwall kwamen om in grote hotels met brede veranda’s te logeren, in de tijd dat er nog nauwelijks over de grens werd gereisd. ‘Die wisten nog wat fooien waren,’ zei zijn grootvader dan. ‘Natuurlijk was alles in die tijd goedkoper, dus je kwam een heel eind met tien pence en voor een shilling zat je helemaal in Londen.’ Hij overdreef altijd,

Micks grootvader. Dat was, volgens zijn moeder, een deel van zijn charme. ‘Ik wilde hem verplaatsen,’ zei Daidre Trahair. ‘Maar hij’ – met een knikje naar de man – ‘zei dat we dat niet moesten doen. Het is een ongeluk. Nou ja, kennelijk is het een ongeluk, dus ik zag er geen kwaad in om... Eerlijk gezegd was ik bang dat de branding hem zou meesleuren.’

‘Weet u wie het is?’

‘Ik... nee,’ zei ze. ‘Ik heb zijn gezicht niet goed gezien.’

Mick vond het vervelend om toe te moeten geven, maar ze hadden gelijk. Hij knikte naar de deur. ‘Laat maar zien.’

Ze liepen de regen in. De man haalde een vaal honkbalpetje tevoorschijn en zette het op. De vrouw had een regenjas aan met de capuchon ver over haar rossige haar getrokken.

Mick stopte bij de politiewagen om de kleine flitscamera te pakken die hij had meegekregen. Hij was speciaal aangeschaft voor dit soort situaties. Als hij het lijk moest verplaatsen, zouden ze op de foto’s in elk geval kunnen zien hoe de plek eruitzag voordat de opkomende golven het lijk opeisten.

Aan de waterkant stond een felle bries en op het strand kwam de branding van rechts én links. De golven rolden snel, verleidelijke brekers die zich uit de kust opbouwden. Maar ze vormden zich snel en braken nog sneller: precies het soort branding waardoor iemand die niet wist wat hij deed het water op werd gelokt om vervolgens vermorzeld te worden.

De dode was echter geen surfer. Dat verbaasde Mick nogal. Hij had aangenomen... Maar dingen aannemen was dom. Hij was blij dat hij alleen in zijn hoofd voorbarige conclusies had getrokken en niets had gezegd tegen de man en de vrouw die om hulp hadden gebeld.

Daidre Trahair had gelijk. Het zag eruit als een ongeluk. Een jonge klimmer lag – morsdood – op een leistenen richel aan de voet van de rotswand.

Mick vloekte binnensmonds toen hij bij het lijk stond. Dit was niet de meest ideale plek om een rots te beklimmen, of je nu alleen was of met een partner. Er waren weliswaar stroken leisteen die houvast boden aan handen en voeten, en scheuren waarin klemveren en klemblokken konden worden vastgezet om de klimmer te verankeren, maar ook verticale vlakken met zandsteen dat als oud beschuit verkrumelde als je er voldoende druk op uitoefende.

Zo te zien had het slachtoffer zich aan een soloklim gewaagd: omlaag abseilen vanaf de top van de rots, en weer omhoog vanaf de voet van de

rotswand. Het touw was niet gebroken en de karabijnhaak zat nog vast aan de teruggestoken achtknoop aan het uiteinde. De klimmer zelf zat nog met een zelfzekering aan het touw vast. Zijn afdaling had gewoon goed moeten gaan.

De uitrusting moest het op de top hebben begeven, concludeerde Mick. Zodra hij hier klaar was, zou hij via het kustpad omhoog moeten klimmen om te zien wat er was gebeurd.

Hij maakte de foto's. Het getij kroop dichterbij de dode. Ook dat fotografeerde hij, en alles eromheen vanuit alle mogelijke hoeken, voordat hij zijn radio van zijn schouder loshaakte en erin blafte. Hij kreeg ruis ten antwoord.

'Verdomme.' Hij klom naar het hoogste punt van het strand waar de man en de vrouw stonden te wachten. Hij zei tegen de man: 'Ik heb u zo meteen nodig,' liep vijf stappen verder en riep opnieuw in zijn radio. 'Bel de lijkschouwer,' vertelde hij de brigadier op het bureau in Casvelyn. 'We moeten de dode verplaatsen. Er komt een gigantische vloed opzetten en als we die jongen niet weghalen is hij straks verdwenen.'

En toen konden ze niets anders dan wachten. De minuten tikten voorbij, het water steeg en eindelijk blaakte de radio. 'Lijkschouwer... oké... van de branding... op weg,' kraste de onstoffelijke stem. 'Waar... moet ik... zijn?'

'Kom hierheen en neem je regenpak mee. Zorg dat iemand het bureau bemant terwijl wij weg zijn.'

'Slachtoffer... bekend?'

'Een jongen. Ik weet niet wie hij is. Als we hem van de rotsen hebben gehaald, kijk ik of hij legitimatie bij zich heeft.'

Mick liep naar de man en vrouw, die elk afzonderlijk beschutting hadden gezocht tegen de wind en de regen. Hij zei tegen de man: 'Ik heb geen idee wie u verdomme bent, maar we moeten dit samen doen en ik wil dat u precís doet wat ik zeg en niets anders. Kom mee,' en tegen de vrouw: 'U ook.'

Ze zochten behoedzaam een weg over het met stenen bezaaide strand. Aan de rand van het water was geen zand meer te zien; het getij had het overspoeld. Ze liepen achter elkaar aan over de eerste leistenen plaat. De man stopte halverwege en reikte Daidre Trahair behulpzaam zijn hand toe. Ze schudde haar hoofd. Het ging best, zei ze.

Toen ze bij de dode aankwamen, klotste het vloedwater al tegen de plaat

waarop die lag. Nog tien minuten en het zou verdwenen zijn. Mick gaf zijn twee metgezellen aanwijzingen. De man moest hem helpen het lijk naar de kust te dragen. De vrouw moest alles meenemen wat achterbleef. Ideaal was het niet, maar het moest maar. Ze konden het zich niet veroorloven om op de deskundigen te wachten.